

Sag C-946/19

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

27. december 2019

Forelæggende ret:

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Det Forenede Kongerige)

Afgørelse af:

19. december 2019

Revisionsappellant:

MG

Revisionsinstævnt:

HH

[Udelades]

**FORELÆGGELSESAFGØRELSE FOR
DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL**

[Udelades]

BESLUTTES DET:

1. I medfør af artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde forelægges Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål:
 - (1) Tillægger artikel 4, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012 en person med bopæl i en medlemsstat en rettighed, som kan gøres gældende direkte?
 - (2) I bekræftende fald:

- (a) Såfremt en sådan rettighed tilsidesættes ved, at en sag mod den pågældende anlægges i et tredjeland, er medlemsstaten da forpligtet til at stille et retsmiddel til rådighed **[(første del af forelæggelsesafgørelsen) org. s. 2]**, herunder adgang til nedlæggelse af et forbud mod at anlægge eller gennemføre et søgsmål (**»anti-suit injunction«**)?
 - (b) Omfatter en sådan forpligtelse også den situation, hvor der er et søgsmålsgrundlag for anlæggelse af søgsmål ved retterne i et tredjeland, men hvor der ikke er et søgsmålsgrundlag for anlæggelse af søgsmål ved retterne i medlemsstaten i henhold til den dér gældende ret?
2. De supplerende oplysninger, der kræves i henhold til artikel 94 (**»Indholdet af anmodninger om præjudiciel afgørelse«**) i Domstolens procesreglement, fremgår af tillægget til denne afgørelse.

[Udelades]

[(Anden del af forelæggelsesafgørelsen) Org. s. 1]

TILLÆG TIL AFGØRELSE AF 19. DECEMBER 2019

A. [Oplysninger om partsrepræsentanterne] [Udelades]

1. [Udelades]

B. SAGENS FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER

2. MG er født i USA. Hun er unionsborger, idet hun blev maltesisk statsborger i februar 2017. Hun er endvidere statsborger i St Kitts og Nevis. Hun har bopæl i Det Forenede Kongerige (jf. artikel 4, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012¹).
3. HH er statsborger i New Zealand, hvor han er født. Han er endvidere unionsborger, idet han blev maltesisk statsborger i februar 2017. Før 2019 havde han i nogle år bopæl i Det Forenede Kongerige (jf. artikel 4, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012), men bor nu i New Zealand.
4. MG og HH var kærester mellem 2013 og januar 2019. De var ikke gift, men de boede sammen. Under dette forhold rejste parterne jævnligt og tilbragte mere tid i udlandet end i Det Forenede Kongerige, men mere tid i London (hvor de boede i MG's hus) end noget andet sted. Parterne **[org. s. 2]** tilbragte noget tid i New

¹ – Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdet); EFT 2012, L 351, s. 1.

Zealand på ferier og med at besøge HH's familie, og de anskaffede en gård der. Det var MG, der afsluttede forholdet.

5. I løbet af forholdet blev forskelligt værdifuldt løsøre og forskellige faste ejendomme (beliggende rundt omkring i verden) købt for MG's penge. Disse aktiver besiddes enten i MG's navn, i MG's og HH's navne i fællesskab, i HH's navn alene, eller i navne af selskaber, som HH kontrollerer. Aktiverne omfatter: (i) en villa i Italien; (ii) landejendomme og en landbrugsbedrift i New Zealand (ejet af et newzealandsk selskab, hvis andele ejes af parterne); (iii) sportsvogne, som befinder sig i Schweiz; (iv) depositum til køb af sportsvogne; og (v) beløb investeret i amerikanske virksomheder i USA.
6. MG har anført, at HH misbrugte hende fysisk og følelsesmæssigt i løbet af forholdet. HH har bestridt dette. MG har oplyst, at hun kun satte de anskaffede aktiver i HH's navn eller under HH's kontrol, fordi HH lagde utilstedeligt pres på hende for at gøre det. HH har bestridt dette. HH har oplyst, at det var MG's hensigt, at han skulle have ejerskab til aktiverne.

C. PROCEDUREMÆSSIG BAGGRUND

C.1 Sagen ved de engelske domstole

7. I løbet af februar og marts 2019 korresponderede de engelske advokater, der repræsenterede MG, og de engelske advokater, der repræsenterede HH, om spørgsmålet om ejendomsretten til aktiver erhvervet i løbet af forholdet.
8. Den 26. marts 2019 anlagde MG et anerkendelses- og fuldbyrdelsessøgsmål ved High Court of England and Wales (engelsk ret i første instans) (herefter »**den engelske retssag**«) mod HH med påstand om, at ejendomsretten til aktiverne tilkom hende. Hendes materielle påstand var baseret på følgende:²
 - 8.1 Engelsk rets principper om billighed – hun anførte, at medmindre HH kunne bevise, at MG havde til hensigt at forære ham aktiverne, var resultatet af, at hun vederlagsfrit havde sat aktiver i HH's navn, at han forvaltede aktiverne for hende. [Org. s. 3]
 - 8.2 Den engelske grundsætning om uretmæssig berigelse – hun anførte, at HH skulle tilbagelevere enhver ejerandel i aktiver, som blev opnået ved udøvelse af utilbørlig påvirkning af MG eller ved urimelig opførsel.
9. Stævning i den engelske retssag blev forkyndt for HH den 28. marts 2019.

² – Den 12.11.2019 blev MG's krav ændret således, at (i) der ligeledes blev krævet godtgørelse fra HH for tilsidesættelse af loyalitetsforpligtelser ved misbrug af midler investeret i amerikanske virksomheder, og (ii) et schweizisk selskab (som HH kontrollerer) blev adciteret som medindklaget.

10. HH bestred, at den engelske domstol havde kompetence til at behandle MG's krav. Ved dom af 25. juni 2015 (i »bilag B«) fastslog dommer Lavender fra High Court, at retten havde kompetence til at behandle MG's krav i henhold til artikel 4, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012. Dette uddybes nærmere:
- 10.1 Forordning (EU) nr. 1215/2012 fandt anvendelse på tvisten mellem parterne. Undtagelsen i artikel 1, stk. 2, litra a), finder ikke anvendelse, da engelsk ret ikke anser forhold som det mellem MG og HH »for at have virkninger svarende til et ægteskabs«.
- 10.2 HH havde bopæl i Det Forenede Kongerige indtil januar 2019, og det var hans senest kendte bopæl, da søgsmålet blev anlagt ³.
- 10.3 MG's krav vedrørende den italienske ejendom var ikke underlagt bestemmelsen om enekompetence i artikel 24, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012. Hendes krav vedrørte rettigheder og forpligtelser i det indbyrdes forhold mellem MG og HH og ikke tinglige rettigheder.
11. Dommeren besluttede ligeledes, at selv hvis HH ikke havde haft bopæl i Det Forenede Kongerige, jf. artikel 4, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012 (således at HH ikke havde bopæl i nogen medlemsstat), ville der under alle omstændigheder have været kompetence til at behandle MG's krav i medfør af engelsk rets international privatretlige regler ⁴.
12. Ligeledes den 25. juni 2019 opgav HH sin begæring om udsættelse af den engelske retssag i henhold til artikel 34 i forordning (EU) nr. 1215/2012 ⁵ (selv om han ikke formelt anerkendte, at den ikke kunne tages til følge), og High Court afviste formelt begæringen. [Org. s. 4]
13. Som led i den engelske retssag afgav HH en erklæring over for den engelske domstol, som afholder ham fra at håndtere de aktiver, som er genstand for MG's søgsmål. Desuden fik MG nedlagt et foreløbigt forbud fra de schweiziske domstole (til støtte for den engelske retssag i henhold til artikel 31 i Lugano konventionen 2007 ⁶), mod handel med de sportsvognene, der befinder sig i Schweiz.

³ – Ved anvendelsen af dom C-327/10 Hypotecni banka a s mod Lindner (ECLI:EU:C:2011:745).

⁴ – Disse regler i engelsk ret ville finde anvendelse i henhold til artikel 6, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012, uanset at HH var maltesisk statsborger, da han ikke havde bopæl på Malta. Dommeren fastslog, at hvis engelsk ret fandt anvendelse, var der tilstrækkelig forbindelse mellem MG's søgsmål og England til at retfærdiggøre at forkynde søgsmålet for HH uden for jurisdiktionen, og at England var forum conveniens i forbindelse med en prøvelse af MG's sag.

⁵ – HH fremsatte denne begæring den 17.6.2019. MG's standpunkt var, at artikel 34 ikke blev aktiveret, da adskillige af kriterierne i artikel 34, stk. 1 ikke var opfyldt.

⁶ – Konvention, undertegnet i Lugano den 30.10.2007, om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2009, L 147/5).

14. High Courts afgørelse om kompetence blev ikke appelleret. Den engelske retssag fortsætter.

C.2 Den newzealandske retssag

15. Den 25. marts 2019 (og således dagen før den engelske retssag blev indledt) indgav HH en begæring til Family Court i New Zealand (den newzealandske familieret) (herefter »den newzealandske retssag«) om en afgørelse i henhold til New Zealands Property (Relationships) Act (Ejendomsloven (forhold)) af 1976 (herefter »1976-loven«) om fordeling af aktiver, som parterne havde erhvervet i løbet af deres forhold.
16. Hvis New Zealands 1976-lov skal finde anvendelse, har den følgende kendetegn:
- 16.1 Den finder anvendelse på separation af ugifte par, som har været i et samlivsforhold (normalt i en periode på mindst 3 år).
- 16.2 Den sondrer mellem »samlivsaktiver« og »særaktiver«.
- 16.3 Den fastsætter, at aktiver, der erhverves i løbet af forholdet (»fællesaktiver«), med enkelte undtagelser skal deles ligeligt.
- 16.4 Den finder anvendelse på løsøre i hele verden og på fast ejendom i New Zealand.
- 16.5 Den finder potentielt anvendelse på løsøre i New Zealand, selv hvis ingen af parterne har bopæl i New Zealand. Den finder potentielt anvendelse på løsøre, hvis en af parterne har bopæl i New Zealand (som defineret i newzealandsk ret) på tidspunktet for indgivelsen af begæringen. **[Org. s. 5]**
- 16.6 Efter newzealandsk ret regulerer 1976-loven udtømmende retsområdet. Den newzealandske domstol tillader ikke anvendelse af udenlandsk ret ved fastlæggelsen af ejendomsretten til aktiverne, der er genstand for sagen.
- 16.7 Den newzealandske domstol har en skønsmæssig beføjelse til at erklære sig inkompetent i forbindelse med afgørelser vedrørende løsøre eller fast ejendom under henvisning til forum conveniens.
17. Den newzealandske retssag blev ikke forkyndt for MG som følge af tilsagn afgivet af HH under den engelske retssag ⁷. MG har imidlertid kendskab den.

⁷ – På tidspunktet for forelæggelsen for Den Europæiske Unions Domstol er den newzealandske retssag stadig ikke blevet forkyndt for MG, og den engelske domstol har nedlagt foreløbigt forbud, således at hvis HH måtte ønske forkyndelse af den newzealandske retssag, vil han først skulle give meddelelse herom, således at den engelske domstol får mulighed for at afgøre, om han skal have tilladelse hertil, eller om han ikke har adgang hertil så længe de præjudicielle spørgsmål ikke er besvaret.

C.3 MG's begæring om nedlæggelse af en »anti-suit injunction«

18. Den 9. april 2019 indgav MG under den engelske retssag en begæring om, at der blev nedlagt forbud mod, at HH fortsatte den newzealandske retssag (i common law lande betegnet som en »anti-suit injunction«).
19. MG gjorde gældende, at hun i henhold til artikel 4, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012, havde ret til ikke at blive sagsøgt andre steder end i England⁸. Hun gjorde gældende, at retten var forpligtet til at beskytte denne rettighed ved at nedlægge en »anti-suit injunction« mod en person, der anlægger eller fortsætter en sag mod hende ved retterne i et tredjeland. Subsidiært har hun gjort gældende, at denne rettighed må indgå som en væsentlig faktor ved rettens afgørelse af, om der skal nedlægges en »anti-suit injunction« på grundlag af dens almindelige common law beføjelser.
20. Ved dom af 23. juli 2019 (herefter »bilag C«) afslog dommer Lavender at nedlægge en »anti-suit injunction«. Han fastslog, at EU-retten ikke decideret krævede en sådan form for beskyttelse af den »rettighed«, som en person med bopæl i EU er tillagt i artikel 4, stk. 1. Dommeren bemærkede navnlig, at bestemmelserne i forordning (EU) nr. 1215/2012 ikke fastsætter en »anti-suit injunction« som retsmiddel mod »tilsidesættelse« af denne »rettighed«. Dommeren fastslog følgelig, at der ikke forelå nogen automatisk ret til en »anti-suit injunction«. **[Org. s. 6]**
21. Som led i dette ræsonnement tog dommeren også to tidligere sager⁹ i betragtning, hvori den engelske Court of Appeal fastslog, at artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 44/2001¹⁰ og artikel 22, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012, tillægger arbejdstagere en ret til ikke at blive sagsøgt af deres arbejdsgiver uden for deres bopælsmedlemsstat, og at anlæggelse af retssager mod dem i tredjelande skal modvirkes ved nedlæggelse af en »anti-suit injunction«. Dommeren fandt imidlertid, at den engelske præjudikatslære ikke forpligtede ham til at fastslå, at den »rettighed«, som borgere med bopæl i EU er tillagt i medfør af artikel 4, stk. 1, er beskyttet på samme måde som ansattes »rettighed« i medfør af artikel 22, stk. 1.
22. Efter at have fastslået, at der ikke forelå en automatisk ret til en »anti-suit injunction«, fastslog dommeren, at eksistensen af en »rettighed« i artikel 4, stk. 1, ikke i sig selv skal behandles som en væsentlig faktor i forbindelse med, at diverse faktorer for og imod nedlæggelse af en »anti-suit injunction« blev taget i

⁸ – Ingen af undtagelserne til artikel 4, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012, finder anvendelse på tvisten mellem parterne.

⁹ – Samengo-Turner mod J H Marsh & McLennan (Services) Ltd [2007] EWCA Civ 723 [2007] 2 All ER (Comm) 813 og Petter mod EMC Europe Ltd [2015] EWCA Civ 828 [2015] 2 CLC 178.

¹⁰ – Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L12, s. 1).

betragtning på baggrund af almindelig common law. På den baggrund fandt dommeren, at HH's forfølgelse af den newzealandske retssag ikke var chikanøs eller undertrykkende, således at det kunne retfærdiggøre nedlæggelse af en »anti-suit injunction«.

23. Den 29. juli 2019 meddelte dommeren MG tilladelse til at appellere afslaget på begæringen om en »anti-suit injunction«.

D. FREMSTILLING AF BEGRUNDELSEN FOR FORELÆGGELSEN

D.1 Court of Appeal's afgørelse

24. Appellanten afgav mundtligt indlæg for Court of Appeal (den engelske appeldomstol) [udelades] den 3. december 2019.
25. Den 12. december 2019 afsagde Court of Appeal dom (herefter »bilag A«):
- 25.1 Court of Appeal var enig i [High Court] dommerens konklusion om, at de tidligere nationale afgørelser om nedlæggelse af »anti-suit injunctions« til beskyttelse af de rettigheder, der følger af artikel 22, stk. 1 i forordning (EU) nr. 1215/2012, ikke var bindende for de engelske domstole i forhold til artikel 4, stk. 1.
- 25.2 Court of Appeal har forklaret, at en præjudiciel afgørelse fra Den Europæiske Unions Domstol vedrørende de forelagte spørgsmål er nødvendig, før den kan træffe afgørelse om, hvorvidt der skal nedlægges en »anti-suit injunction« eller ej. **[Org. s. 7]**
- 25.3 Den har forklaret, at den ikke ønsker at anlægge MG's fortolkning af betydningen og virkningen af artikel 4, stk. 1, fordi en »anti-suit injunction« ville have til formål at forhindre HH i at anlægge sin sag i medfør af den newzealandske 1976-lov i det hele taget, fordi han ikke ville kunne anlægge sag på dette retsgrundlag i England.

D.2 National ret

26. Den engelske domstols beføjelse til at nedlægge »anti-suit injunctions« fremgår af section 37(1) af Senior Courts Act 1981 (lov om de højere retters kompetence), der bestemmer: »High Court kan ved kendelse (foreløbig eller endelig) udstede et påbud [...] i alle tilfælde, hvor det forekommer rimeligt og hensigtsmæssigt.«
27. »Anti-suit injunctions« retter sig mod den person, der søger at føre sag ved en fremmed domstol og ikke mod selve den fremmede domstol. Tilsidesættes en »anti-suit injunction«, udvises foragt for den engelske domstol. Foragt for retten kan straffes med fængsel, bøder eller beslaglæggelse af aktiver.

28. Den engelske ret har kompetence til at nedlægge en »anti-suit injunction« over for HH, da MG's begæring herom er fremsat inden for rammerne af og til støtte for den engelske retssag, og HH er underlagt den engelske domstols kompetence for så vidt angår den foreliggende sag.
29. Afgørelsen om nedlæggelse af en »anti-suit injunction« er en skønsmæssig afgørelse, omend den engelske domstol normalt ville nedlægge en »anti-suit injunction«, når sagsøgte søger at anlægge sag i et andet land, og sagsøgeren har en kontraktlig ret til kun at blive sagsøgt i England (som følge af en eksklusiv værnetingsaftale til fordel for den engelske domstol), eller når sagen i et andet land ville være chikanøs eller undertrykkende.
30. Court of Appeal har forklaret, hvorledes den skønsmæssige beføjelse til at nedlægge en »anti-suit injunction« udøves:

[50] [...] »anti-suit injunctions« nedlægges i tilfælde, hvor det er passende for at undgå uretfærdighed, samtidig med at det anerkendes, at der uundgåeligt er tale om et indgreb i den udenlandske domstols proces, og at kompetencen skal udøves med forsigtighed: *British Airways Board mod Laker Airways Ltd* [1985] AC 58. Når et retsmiddel er tilgængeligt ved to forskellige geografiske retsinstanser, har den engelske domstol kun mulighed for at nedlægge en »anti-suit injunction«, når sagen ved den udenlandske domstol ville være chikanøs eller undertrykkende: *Société Nationale Industrielle Aerospatiale mod Lee Kui Jak* [1987] AC 871 (PC). House of Lords er af den opfattelse, at tærsklen er endnu højere i de tilfælde, hvor sagsøgte ikke har mulighed for at anlægge sag andetsteds, hvis der nedlægges en »anti-suit injunction«. Disse benævnes »enkelt forum sager«, og den foreliggende sag er et eksempel herpå. I dommen i sagen *British Airways mod Laker* fastslog House of Lords, at der kunne nedlægges et forbud for at undgå en udenlandsk retssag i sådanne tilfælde, men at der kun kunne nedlægges et sådant forbud, hvis processen i udlandet var så [org. s. 8] urimelig, at det kunne anses for en tilsidesættelse af en rettighed baseret på billighedsprincipperne. Lord Scarman har formuleret det som følger på s. 95:

»Jeg skal understrege, at der er tale om en tilgang og et princip, der finder generel anvendelse. Denne tilgang bør være forsigtig, fordi et forbud nedlagt under den engelske rets kompetence, som bevirker, at en person ikke kan benytte sig af retsmidler ved en udenlandsk ret, hvor han ellers har mulighed herfor, hvis han kan dokumentere de nødvendige faktiske omstændigheder, er et indgreb – om end indirekte og i forklædning – i den udenlandske domstols proces. Det er påkrævet at udvise forsigtighed selv i tilfælde af »forum conveniens«, dvs. et tilfælde, hvor der er mulighed for at anlægge sag både ved en engelsk og en udenlandsk domstol. Det er helt åbenbart, at der må udvises forsigtighed, når der ikke findes noget retsmiddel ved den engelske ret i relation til et søgsmål, som den udenlandske ret anerkender og kan håndhæve, hvis de nødvendige faktiske omstændigheder dokumenteres.

Ikke desto mindre har den engelske ret selv i sidstnævnte tilfælde kompetence til at nedlægge et forbud, hvis behandling af sagen for en udenlandsk domstol er så urimelig, at det kan anses for en tilsidesættelse af sagsøgerens rettigheder baseret på billighedsprincipperne i overensstemmelse med vore principper om en bred og smidig billighedsret. Rettigheden består i en berettigelse til at blive beskyttet mod et udenlandsk sagsanlæg, hvis anlæggelse under de pågældende omstændigheder er urimelig og således uretfærdig. Denne billighedsbaserede rettighed til ikke at blive sagsøgt i udlandet opstår kun, såfremt den manglende billighed har en karakter, så den engelske domstol bliver nødt til at gribe ind for at undgå uretfærdighed. Der er således tale om få sager: men kompetencen findes og skal opretholdes.»

[51] Dicey¹¹ har sammenfattet virkningen af dette princip på følgende måde (på s. 12-089):

»den korrekte bedømmelse synes at være, at tilfælde hvor en domstol nedlægger et forbud for at afholde en sagsøgt fra at anlægge en sag under omstændigheder, hvor dette vil betyde, at det materielle søgsmål ikke bliver forelagt en domstol, er af stor betydning, og at en domstol bør kræve mere end almindeligt tungtvejende grunde for at nå frem til, at nedlæggelse af et sådant forbud er, hvad retfærdigheden kræver.»

31. Denne situation betegnes en **»enkelt forum sag«**. HH kan ikke forfølge sit krav i retten i henhold til den newzealandske 1976-lov, dels fordi (i) 1976-loven ikke er en del af engelsk ret, og dels fordi (ii) de engelske domstole ikke ville lade newzealandsk ret finde anvendelse på nogen tvist mellem parterne vedrørende ejendomsretten til de aktiver, der er erhvervet i løbet af forholdet. Engelsk ret regulerer kun omfordeling af aktiver i tilfælde af opløsning af ægteskaber eller registrerede partnerskaber (og ikke ugifte samlevende, der går fra hinanden).

D.3 Relevant EU-lovgivning

32. EU-retten tillader ikke medlemsstaternes domstole at nedlægge en **»anti-suit injunction«** for at afskære en person fra at benytte sig af retsmidler ved domstole i andre medlemsstater (jf. dom C-159/02 Turner mod Grovit, ECLI:EU:C:2004:228, hvor det blev fastslået, at et sådant forbud svarer til et indgreb i en udenlandsk rets kompetence og er uforeneligt **[org. s. 9]** med princippet om gensidig tillid, der ligger til grund for forgængerens til forordning (EU) nr. 1215/2012).

¹¹ – Dicey, Morris og Collins, *Conflict of Laws* 15. udgave.

Den foreliggende forelæggelse vedrører imidlertid et tilfælde, hvor en person vil blive afskåret fra at benytte sig af retsmidler ved domstolene i tredjelande, som forordning (EU) nr. 1215/2012 pr. definition ikke finder anvendelse på.

33. MG har baseret sin begæring på følgende anbringender:

33.1 Den sproglige ufravigelighed i artikel 4, stk. 1 (»skal«) og understregningen af den kompetencemæssige vished, der ligger til grund for forordning (EU) nr. 1215/2012.

33.2 EU-domstolens praksis, der beskriver artikel 4, stk. 1 (og dens forgængerne) som værende til beskyttelse af de sagsøgte, og bestemmelserne i forordning (EU) nr. 1215/2012 (og dennes forgængere) med hensyn til tildeling af rettigheder og forpligtelser mellem enkeltpersoner ¹².

33.3 Det EU-retlige effektivitetsprincip og ækvivalensprincip i relation til de retsmidler, der står til rådighed ved tilsidesættelse af rettigheder, der stammer fra EU-retten. For så vidt angår spørgsmålet om ækvivalens har MG gjort gældende, at retsmidlet »anti-suit injunction« i forhold til hendes rettigheder i medfør af artikel 4, stk. 1, bør være tilgængeligt på samme betingelser som retsmidlet »anti-suit injunction« er tilgængeligt til støtte for en kontraktmæssig rettighed (efter engelsk ret) til alene at kunne blive stævnet i England.

34. Som svar herpå har HH påberåbt sig sine tidligere advokaters argumenter:

34.1 De anbringender, som [MG] har gjort gældende, baserer sig på en særlig fortolkning af forordning (EU) nr. 1215/2012, som ikke fremgår af selve retsakten.

34.2 Betragtninger fra den nationale retspraksis tyder på, at det ikke er hensigtsmæssigt at karakterisere indledning af et søgsmål andetsteds som en krænkelse af en rettighed ¹³, og at der ikke kan nedlægges forbud med henblik på at håndhæve rettigheder, som er tillagt ved en forordning, når dette retsmiddel går »uden for forordningens mekanisme« ¹⁴. **[Org. s. 10]**

34.3 Afgørelsen i Owusu-sagen fastslår, at en ret i en medlemsstat ikke selv kan erklære sig inkompetent; den fastsætter ikke et yderligere krav om at forhindre søgsmål i en anden jurisdiktion.

¹² – F.eks. dom 166/80 Klomps mod Michel (EU:C:1981:137); dom 288/82 Duijnste mod Goderbauer (ECLI:EU:C:1983:326); dom C-26/91 Handte mod TMCS (ECLI:EU:C:1992:268); dom C-295/95 Farrell mod Long (ECLI:EU:C:1997:168); dom C-412/98 Group Josi Reinsurance Company SA mod UGIC (ECLI:EU:C:2000:399) og dom C-281/02 Owusu mod Jackson (ECLI:EU:C:2005:120).

¹³ – Eras Eil [1995] 1 Lloyd's Rep 64, s. 76.

¹⁴ – Eivalis S.A. mod S.I.A.T. [2003] 2 Lloyd's Rep 377, s. 139.

35. Court of Appeal er af den opfattelse, at »anti-suit injunctions« ikke udgør et karakteristisk træk ved civilretlige systemer, og at de udtrykkelige bestemmelser i forordning (EU) nr. 1215/2012 ikke indeholder bestemmelser om det retsmiddel, som MG har anmodet om. Court of Appeal skal henvise til, at de begrænsede undtagelser, der er fastsat i artikel 33 og 34, forudsætter, at der foreligger et reelt valg af værneting. Court of Appeal er af den opfattelse, at en obligatorisk forpligtelse til at håndhæve enhver rettighed i henhold til artikel 4, stk. 1, i form af nedlæggelse af »anti-suit injunctions« i alle enkelt forum sager (i) ikke vil fremme formålet med forordning (EU) nr. 1215/2012 med hensyn til fremme af en ordnet og harmonisk retspleje (jf. 1., 3., 16., 21., 23. og 34. betragtning), og (ii) vil tilsidesætte det væsentlige comity-princip ved at »neutralisere lovbestemmelserne i en udenlandsk stat«. Court of Appeal bemærker, at en sådan gennemgribende konsekvens måtte forventes at være anført udtrykkeligt i forordningen.

Court of Appeal

ARBEJDSDOKUMENT